ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ—ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΝΔΡ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ 61 α
ΤΗΛΕΦΩΝΑΙ
Διευθύνσεως 32—82
Συντάξεως Διαχειρίσεως 28—52

Η ΗΜΕΡΑ

ΠΡΩΙΝΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ
ΕΤΟΣ 5ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1239
ΤΕΤΑΡΤΗ
12
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955
Τιμή φύλλου δραχμή Μία

ΑΙ ΧΘΕΣΙΝΑΙ ΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΑΡΧΗΓΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ

ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ ΕΔΗΛΩΣΑΝ ΟΤΙ ΔΕΝ ΔΙΔΟΥΝ ΨΗΦΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

Δὲν λαμβάνει ἱκανοποιητικὴν στάσιν εἰς τὰ μεγάλα ἐθνικὰ προβλήματα

ΕΙΝΑΙ ΑΣΑΦΕΙΣ ΑΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΕΚΛΟΓΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ. Εἰς τὴν Βουλὴν ἤρχισε χθὲς ἡ συζήτησις ἐπὶ τῶν προγραμματικῶν δηλώσεων τῆς κυβερνήσεως. Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν Προοδευτικῶν κ. Μαρκεζίνης, ὁ ὁποῖος ἐτόνισεν ὅτι ἡ κυβερνητικὴ κρίσις ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ στρατάρχου Παπάγου ὑφίστατο ἀπὸ μακροῦ.

«Ὁ Συναγερμός, τὸν Μάρτιον τοῦ 1954 εἶχε τὸν τελευταῖον τίτλον τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς διατηρήσεως τῆς λαϊκῆς πλειοψηφίας, εἰς τὰς ἀναπληρωματικὰς ἐκλογὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἔκτοτε ἤρχισεν ὁλοένα ἐκδηλοτέρα ἡ φθορὰ καὶ ὁ μεταγενέστερος τίτλος, ὁ τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, ἦτο τίτλος ἀναντίον τοῦ Συναγερμοῦ. Τὸ χάσμα μεταξὺ λαοῦ καὶ Συναγερμοῦ ηὐξάνετο, τὸν δὲ παρελθόντα Ἰανουάριον νέοι παράγοντες συντέλεσαν εἰς τοῦτο. Ἡ ἐκτοτε νέα ἐκδήλωσις ἀνησυχιῶν ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Κυπριακοῦ, κατόπιν οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ αἴτια ἐδυσχέραναν ἀκόμη τὸν βίον τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ ἀπώλεια τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπάγου ὑπῆρξεν ἀπώλεια τοῦ Συναγερμοῦ σπουδαία. Τὸ κῦρος τοῦ Συναγερμοῦ ἐμειώθη, ἡ δύναμίς του ἐμειώθη, ἡ ἱκανότης του ἐμειώθη.

Μὴ βασίζεσθε εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τῆς Βουλῆς. Νὰ βασίζεσθε εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ὑμιλοῦν ἔξω τῆς Βουλῆς.

Εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε δὲν τὸ θέλομεν, ἡ πραγματικότης εἶναι ὅτι ὁ «Συναγερμὸς» οὐδέποτε ὑπῆρξε κόμμα. Ἦτο κίνημα, συνάρτησις προσωπικὴ τοῦ ἡγέτου καὶ ὡρισμένων ἀντικειμενικῶν σκοπῶν.

Ὅταν ἐξέλιπεν ὁ ἡγέτης, εἶναι ἀστεῖον νὰ ὁποστηρίζωμεν ὅτι ἐξακολουθεῖ τὸ κίνημα τύποις τοιοῦτοις. Ὅταν δὲ προηγουμένως ἔλαβε οἱ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐξέλιπον, εἶναι παράδοξον νὰ νομίζωμεν ὅτι πρὸ πολλοῦ δὲν ἔχει ἐκλείψει καὶ ὁ Συναγερμός. Ὁπότε ἐρωτᾶται: Ἐὰν πράγματι ἐξέλιπε ὁ Συναγερμὸς τί ὑπάρχει; Ὑπάρχει βεβαίως ἡ δύναμις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν καὶ ὑπάρχει ἐκτὸς τῆς αἰθούσης καὶ ὁ λαός.

Τὸ μέγα ἐρωτηματικὸν εἶναι ποία ἡ σχέσις μεταξὺ τοῦ λαοῦ ποὺ μᾶς ἔφερεν ἐδῶ καὶ τοῦ λαοῦ ποὺ μᾶς ἀκούει ἀπόψε. Ἡμεῖς ὑποστηρίζομεν, ὅτι ἡ σχέσις αὐτὴ ἀετράπη πλήρως. Σεῖς ὑποστηρίζετε τὸ ἀντίθετον. Ποῖος δημοκρατικώτερος καὶ καλύτερος τρόπος παρὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀπάντησιν ὁ λαὸς διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς τὰς ἐκλογάς; (Θόρυβος ἐκ τῶν κυβερνητικῶν ἐδωλίων).

Μὴ στενοχωρεῖσθε κύριοι. Ἀντιλαμβάνομαι πόσον ἀγωνιᾶτε διὰ τὸ θέμα τῆς ἐκλογῆς. Δὲν γίνονται κάθε ἡμέραν Συναγερμοί. Ἐδῶ πρόκειται περὶ περιπτώσεως κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξέλιπον αἱ πρωτοποθέσεις αἱ ὁποῖαι ἐπλήρωναν τὴν αἴθουσαν ταύτην μὲ τοὺς βουλευτὰς τῆς δεξιᾶς πτέρυγος. Μοῦ εἴπατε ὅτι κάποτε ὡμιλοῦσα περὶ τετραετίας. Ὡμιλοῦσα περὶ τετραετίας καὶ δωδεκαετίας μὲ ζῶντα τὸν Παπάγο καὶ μὲ Μαρκεζίνην εἰς τὸν Συναγερμόν. Ἄνευ Συναγερμοῦ θὰ εἰμεθα εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν 39 ἴσως 139, ἀλλὰ οὐδέποτε 239. Καὶ θὰ εἰμεθα αὐριον ὀλιγώτεροι ἢ περισσότεροι, ἀλλ' ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἰμεθα οὐδέποτε θὰ εἰμεθα πλέον Συναγερμός.

Ὑπάρχετε ὡς «ἐν φάκτο» πλειοψηφία εἰς τὴν Βουλήν. Ἡ πλειοψηφία τὴν ὁποίαν ὁ Βασιλεὺς ἐπιθυμῶν νὰ μὴ ἀγνοήσῃ, ἐξέλεξε ἐκείνας εἰς τὸν ὁποῖον σεῖς πειθαρχεῖτε.

Τοιουτοτρόπως ἐγὼ ἐλάχιστον ἐπιμένω τὴν βασιλικὴν πρωτοβουλίαν. Διότι, ἄλλως ἐὰν ὁ Βασιλεὺς ἐπίστευεν ὅτι ὑπάρχει Συναγερμὸς καὶ ἐγνώριζεν ὅτι, μὲ 24ωρον ἢ 48ωρον θὰ ἐξέλεγε τὸν ἡγέτην του, δὲν νομίζω ὅτι θὰ ἔσπευδε νὰ ἐκλέξῃ πρωθυπουργόν. Διὰ αὐτό, εἰκασίαν κάμνω, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀνεγνώρισεν ὅτι δὲν ὑπάρχει Συναγερμός, παρὰ μόνον ἡ πλειοψηφία».

Περαιτέρω ὁ κ. Μαρκεζίνης ἐτόνισεν ὅτι ἡ προσφυγὴ εἰς τὸν λαὸν οὐδέποτε εἶναι δυνατὸν ν' ἀποτελῇ κίνδυνον ὡς ἰσχυρίζονται ὡρισμένοι. Ἀντιθέτως ἡ ἀποφυγὴ ἐκλογῶν δύναται ν' ἀποβῇ κίνδυνος.

Περαιτέρω ἐτόνισεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπέδειξε μαλθακότητα εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν ἐξωτερικῶν ζητημάτων καὶ ἰδίως ἐναντίον τῆς Τουρκίας.

«Εἰς τὰς προγραμματικὰς δηλώσεις ἡ Κυβέρνησις δὲν ἀνέφερε τὴν λέξιν αὐτοδιάθεσις διὰ τὸν Κυπριακὸν λαόν. Λοιπὸν ἡ λέξις εἶναι χολεριασμένη;»

Καταλήγων ὁ κ. Μαρκεζίνης ἐδήλωσεν ὅτι τὸ κόμμα του ἀρνεῖται ψῆφον ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν κυβέρνησιν, διότι ἡ πλειοψηφία εἰς τὸ παρελθὸν δὲν ἐπέτυχε καὶ μὲ τὸν θάνατον τοῦ Παπάγου κατέστη ἀκόμη ἀσθενεστέρα.

«Καὶ ἀρνούμεθα — εἶπε— ψῆφον, διότι ἡ Συναγερμικὴ Κυβέρνησις παριστάνει τὸν Συναγερμόν, ἐνῷ Συναγερμὸς δὲν ὑφίσταται».

Ὁ λόγος κ. Βενιζέλου

«Ὁ κ. Καραμανλῆς δὲν δύναται ν' ἀπαγκιστρώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ὡδήγησεν ὁ Συναγερμός»

«ΠΟΤΕ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ;»

Ἀκολούθως ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ἀρχηγὸς ΦΔΕ κ. Βενιζέλος, ὁ ὁποῖος ἐτόνισεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία σήμερον ἐμφανίζεται εἰς τὴν Βουλὴν ἀποτελεῖ καὶ τύποις καὶ οὐσίᾳ συνέχειαν τῆς προηγουμένης. Ἔχει ἕνα μόνον πλεονέκτημα, ὅτι ἀπέκτησε πρωθυπουργὸν καὶ ἕνα σοβαρὸν μειονέκτημα ἀπὸ ἀπόψεως κομματικῆς ὅτι ἀντὶ τῆς μονολιθικῆς ἀρχηγίας αὐτῆ θὰ ἀσκεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς διοικούσης. Ἐπιτροπῆς.

«Ἀπλῆ ἐκτίμησις τῶν πολιτικῶν περιστάσεων—συνέχισεν ὁ κ. Βενιζέλος—πείθει ὅτι λίαν συντόμως θὰ ἀποδειχθῇ πόσον σαθρὰ εἶναι ἡ πλειοψηφία ἐπὶ τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ στηριχθῇ ἡ Κυβέρνησις καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως θ' ἀναγκασθῇ τελικῶς νὰ προβῇ εἰς τὴν δημιουργίαν νέου ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του κόμματος. Θὰ ἦτο ἀπείρως προτιμότερον ἐὰν ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεφανίζετο ἐπὶ κεφαλῆς νέας καταστάσεως ἀπὸ τοῦδε.

Ἐὰν κατεδίκαζε τὰς εὐθύνας τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν ὁποίαν μετεῖχεν, θὰ ἦτο ἴσως δυνατὸν νὰ σκεφθῶμεν μήπως θὰ ἔπρεπε πρὸς στιγμὴν νὰ τοῦ δώσωμεν τὴν ἀναγκαίαν πίστωσιν χρόνου πρὸς ἀνάπτυξιν νέας προσπαθείας. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἐμφανίζεται ὡς συνέχεια τῆς προηγουμένης Κυβερνήσεως εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, παρ' ὅλην τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν τρέφομεν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Καραμανλῆ νὰ τοῦ ἀρνηθῶμεν τὴν ψῆφον τοῦ κόμματος τοῦ ὁποίου ἡγούμεθα. Διότι ἐφ' ὅσον ὁ πρωθυπουργὸς δὲν ἔδειξεν ἐπαρκὲς σθένος διὰ ν' ἀπαγκιστρωθῇ ἀπὸ τὸν Συναγερμικὸν κλοιὸν θ' ἀποδειχθῇ μαθηματικῶς ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν ν' ἀπαγκιστρώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ἔφερεν ἡ τοιαύτη διακυβέρνησις τοῦ Συναγερμοῦ.

Εἰς τὸ ζήτημα τὸ ἐκλογικόν, αἱ δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ ἔχουν κάποιαν ἀσάφειαν καὶ θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἐὰν ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ μᾶς παρείχοντο συγκεκριμέναι πληροφορίαι. Ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ στρατάρχου ἡ μόνη λύσις θὰ ἦτο Κυβέρνησις ἡ ὁποία θὰ ἐψήφιζεν ἐκλογικὸν νόμον καὶ θὰ ἐπροχώρει εἰς ἐκλογάς. Ὑποστηρίχθη ὅμως ὅτι ἐπιβάλλεται μία μικρὰ ἀναβολὴ διὰ νὰ ἠρεμήσουν τὰ πνεύματα.

Ἡ ἀναβολὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξεπεράσῃ ὡρισμένα ὅρια πέραν τῶν ὁποίων εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διατυπώσωμεν ἔντονον διαμαρτυρίαν. Ζητοῦμεν διευκρίνισιν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, διότι, ὅταν ὁμιλοῦμεν ὅτι θὰ ὁδηγηθῇ ὁ τόπος εἰς ἐκλογὰς ἐντὸς τῆς ἀνοίξεως, ἡ ἄνοιξις εἶναι περίοδος ἐκτεινομένη ἀπὸ 10 Μαρτίου μέχρι 10 Ἰουλίου καὶ θὰ πρέπει νὰ μᾶς δοθῇ κάποια συγκεκριμένη ἡμερομηνία.

Θὰ ἀναμείνωμεν τὴν πραγματοποίησιν τῶν οἰκονομικῶν τὰς ὁποίας ὑπεσχέθη ἡ Κυβέρνησις. Ὑπεσχέθη ἐπίσης ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβάλῃ νέας φορολογίας. Λυτὸ δὰ ἔλειψε, νὰ ἐπιβληθοῦν καὶ νέαι φορολογίαι.

Τέλος ἐτόνισεν ἡ Κυβέρνησις ὅτι θὰ ὁδηγήσῃ κάπως τὴν χώραν ἔξω τῆς πιστωτικῆς ἀσφυξίας, δήλωσιν μὲ τὴν ὁποίαν συμφωνοῦμεν ἀπολύτως. Ἡ δήλωσις ὅμως ἐγένετο κατὰ τρόπον χλιαρόν, ἴσως νὰ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνησυχίαν τοῦ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ὅστις, μὴ περιβεβλημένος μὲ τὴν λαϊκὴν ἐντολήν, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιβάλῃ τοιαύτην πολιτικήν.

Ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματος, μετὰ τὰ συνταρακτικὰ γεγονότα ἀνεμένομεν ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς θὰ εὕρισκε ἐμπνευσιν ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς σημερινὰς τραγικὰς συνθήκας τῆς Πατρίδος μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησιν. Δυστυχῶς ὁ τόνος του ἦτο πολὺ χαμηλός, οὔτε τὸ ζήτημα τῆς αὐτοδιαθέσεως τῆς Κύπρου ἔθιξε καὶ ἀφῆκε τὴν ἀποκατάστασιν τῶν σχέσεων μετὰ τῆς Τουρκίας εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς γείτονος.

Ἐπὶ πλέον δὲν εὗρε οὔτε μίαν λέξιν νὰ εἴπῃ ἐπάνω εἰς τὸ νέον πνεῦμα τῆς συνυπάρξεως τῶν λαῶν, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ διάσκεψις τῆς Γενεύης. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς δὲν εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὰς κινήσεις του. Δὲν ἔχει τὴν ἐπιβάλλουσαν ἐτοιμότητα τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν σοβαρῶν ἐξωτερικῶν ζητημάτων καὶ ὁ λαὸς ἀναμένει ἀπὸ αὐτὸν ἀποφασιστικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐθνικῶν θεμάτων.

Ἐὰν ἡ ἀνάμειξις τῶν ἀνακτόρων εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξακολουθήσῃ ὑπὸ τὴν μορφὴν ἡ ὁποία ἐφαρμόζεται σήμερον, ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ θὰ ἀποβῇ ἀδύνατον νὰ ἀκολουθηθῇ ἀποτελεσματικῶς. Ἡ ἀνάμειξις αὕτη ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἐξωτερικῶν ὡς ἀδυναμία τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐνισχύει τὴν ἀντίθεσιν τῶν ἐξωτερικῶν παραγόντων πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως.